

Kun oma elämä on kuin puhallettava rantalelu

Matt. 7:15-23

Saarna Ikaalisten kirkossa 11.8.2019

Kun menin kouluun ensimmäiselle luokalle, meitä oli kolme oppilasta. Oli minun lisäksi toinen Juha ja sitten Päivi. Kun kyse oli pienestä kyläkoulusta, oli meillä yhdistelmäluokkia eli ihan kolmestaan ei oltu. Sellainen mielikuva on, että opettaja oli tavattoman mukava. Harmi, että hän muutti ensimmäisen vuoden jälkeen muualle. Olen antanut itselleni kertoa, että olin melko vilkas ekaluokkalainen. Oli niin sanotusti muurahaisia pöksyissä. Oli usein kavereille asiaa, kun olisi pitänyt hiljaa tehdä omia hommia.

Siitä on jo aikaa. Asiat olivat silloin yksinkertaisia. No, ehkä jotkut asiat ovat pysyneet kuitenkin samanlaisina. Vesivärinappeja taisi olla kuusi eriväristä käytössä. Niillä pärjäsi hyvin ja ymmärtääkseni niin nykyäänkin. Yhdistelemällä värejä oli sitten laajempi kirjo käytössä. Erilaisia värisävyjä on olemassa maailmassa loputtomasti ja tuntuu siltä, että nykypäivänä niitä myös käytetään. Aina välillä sitä huomaa keskustelewansa siitä, että onko joku väri sininen vai vihreä, sininen vai harmaa, siniharmaa, harmaan sininen tai onko kyse oranssista vai keltaisesta. Entä joku paita sininen tai musta tai onko se musta vai harmaa. Tuollaisille keskusteluille ei ole loppua. Poliitikoiden keskustelut ovat itseasiassa aika lailla samanlaisia, kun näkökulma on erilainen ei väittelylle ole loppua.

Uskonnollisella ja hengellisellä puolella on myös olemassa aikamoinen kirjo. Suomessa on 19 kristillistä kirkkokuntaa, joista osa on varsin pieniä. Tuo luku on peräisin Suomen ekumeeniselta neuvostolta eli kristillisten kirkkojen yhteistyöneuvostolta. Lisäksi on olemassa paljon muita uskonnollisia yhdyskuntia. Vuonna 2016 noita rekisteröityjä uskonnollisia yhdyskuntia oli 124 eli todella paljon. Suurin osa niistä on kyllä hyvin pieniä eli niissä on vain muutama kymmenen jäsentä. On sellaisia, jotka on helppo luokitella kristillisiksi, islamilaisiksi tai vaikka buddhalaisiksi, mutta on sellaisiakin, joita on vaikeampi luokitella. Kristillisiä tai kristillisperäisiä on tuosta 124 noin 45. Tuossa luvussa on useita yksittäisiä ja paikallisia seurakuntia ja osa on muita kuin suomen kielisiä.

Kun aloitin aikoinaan opiskelut Helsingissä, ystävät kertoivat kristillisestä lahkosta, johon rekrytoitiin kaduilla uutta nuorta väkeä. Kokoontumisiin oli kuulemma aina pakko osallistua ja oli myös muita velvoitteita. Samanlaisia lahkoja on muitakin. Siis sellaisia, joissa kristinuskoa tulkitaan omintakeisesti ja useasti ahtaasti ja ahdistavasti. Ja sitten joku yhdyskunta saattaa olla kristillisperäinen olematta kuitenkaan oikeasti kristillinen kirkko. On siinä uskonnollisuuden kirjoja ja sitten vielä meidän luterilaisen kirkkomme sisälläkin on olemassa erilaisia suuntauksia ja ryhmiä ja siten moninaista hengellisyyden kirjoja.

Mistä sitä sitten tietää mikä tai kuka edustaa aitoa ja tervehenkistä kristillisyyttä? No, ainakin täytyy olla sama uskontunnustus käytössä kuin meillä; Isä meidän –rukous ja tietenkin usko siihen, että Jeesus on kuollut syntiemme vuoksi ja noussut ylös kuolleista. Ehkä vielä jotain. On tärkeää, että keskipisteenä on Jeesus eli ollaan Kristus-keskeisiä sen sijaan, että ihmisiä kohtaan

on suuria odotuksia ja velvoitteita ja hengellisyyttä mitataan. Jotain kertoo myös se, miten suhtaudutaan toisiin kristillisiin kirkkoihin ja suuntauksiin.

Tiedän, että on ihmisiä, jotka eivät ole tyytyväisiä tähän seurakuntaan, meidän jumalanpalveluksiimme ja saarnoihin. Heillä on käsitys siitä mikä on hyvää ja mikä on oikein, ja heillä on tietenkin oikeus omaan mielipiteeseensä. Eikä kyse ole siitä onko vain tykkäämisestä, vaan arvo asetelmasta, jossa tämä seurakunta ei näyntyä aidolta seurakunnalta. Samalla olen kuitenkin sitä mieltä, että totuutta ei voi omistaa, Jeesusta ei voi omistaa, vaan asia on päinvastoin. Jeesus ei ole meidän, vaan me olemme Jeesuksen. Pieni mutta samalla suuri ero. Siinä samalla meidän ihmisten ajatukset ja mielipiteet muuttuvat pienempään mittaluokkaan.

Jo ensimmäisten kristittyjen keskuudessa kyseltiin, että kuka on oikea opettaja. Raamatusta voimme lukea, miten esimerkiksi Paavali osallistui tällaisiin keskusteluihin kirjeissään. Silloin asetelma taisi olla kyllä aika lailla yksinkertaisempi kuin nykyään. Sillä nykyään todellisen totuuden paikasta ja asemasta ihmisten elämässä kamppailee paljon useampi taho kuin silloin. Nimittäin jos uskonnolliset ja hengelliset asiat eivät puhuttele, on totuuden paikalle tarjolla sitten aivan jotain muuta. Sellaisia asioita, jotka antavat elämälle suunnan ja sisällön. Olen joskus kuullutkin jonkun sanovan, että totuus on se, että kaikki on tässä eikä ole mitään muuta. Siinä on sen ihmisen totuus, joka määrittelee hänen tiensä ja elämänsä.

Yksi lempikohtiani Raamatussa on Johanneksen evankeliumin kohta, jossa Jeesus sanoo: 'Minä olen tie, totuus ja elämä.' Se on suorastaan mystinen lauselma. Noihin sanoihin sisältyy paljon ja siksi niitä voi lähestyä monin eri tavoin. Yksi voisi olla se, että kun Jeesus on tie, hän johtaa meidät totuuteen ja elämään. Kun Jeesus on totuus, avautuu meille tie ja elämä. Kun Jeesus on meille elämä, olemme tiellä ja totuudessa.

Jeesuksen luo voidaan tulla hyvin monenlaisia reittejä, mutta se edellyttää sitä, että luovumme jostain. Onko se sitten, vaikka tarpeesta luoda oma totuus tai omin voimin oma tie. Entä elämä? Tässä kohtaa saarnan tekoa pysähdyin miettimään, että mitä minä oikein aion sanoa. Jotain elämästä luopumisesta vai... Kun Jeesus on elämä, se merkitsee elämänvoimaa tässä maailmassa, hänen läsnäolossaan, iloa ja rauhaa. Kun Jeesus on elämä, se merkitsee myös iankaikkista elämää. Tämä kuulostaa hyvältä, mutta miten se kytkeytyy minun elämäni? Kun oma elämä on kuin puhallettava rantalelu, jossa ei ilma vaan pysy, niin mitä tehdä silloin. Voimmeko tehdä muuta kuin sanoa, täytä se elämällä, ilolla ja rauhalla, ja kerran iankaikkisella elämällä.

Juha Aila